

OP DE TOEKOMST!

Wandeling omgeving Bemelen; het leefgebied van de Korenwolf door Herman van Eck

Deze ca 12 km lange rustige wandeling met begin- en eindpunt Bemelen voert ons langs de voet van de steile hellingen van de Metten- en Schiepersberg, het plateau van Margraten en langs kalkgroeven. Door de afwisseling van bossen, akkers, weilanden en kalkgroeven maakt deze wandeling zeer bijzonder. De paden die we benutten zijn over het algemeen goed te belopen, echter na een regenbui of natte periode kunnen enkele kleine gedeelten nogal modderig zijn.

Bemelen is per openbaar vervoer bereikbaar met lijn 55 van Hermes, uitstappen bij bushalte Bemelen kerk. De auto kunt u parkeren op de parkeerplaats voor het gemeenschapshuis achter de kerk of op de parkeerstrook langs de Bosweg.

Karakteristiek van de wandeling

De omgeving van Bemelen bestaat grotendeels uit steile hellingen met grasland, afgewisseld met enkele hoogstamfruitbomen, struweel en hellingbos. Door zijn ligging op de grens van hoogterras, het plateau van Margraten, naar het middenteras van de Maas komen er langs de hellingen meerdere bodemsoorten aan de oppervlakte. Hierop komen verschillende kenmerkende plantensoorten voor. Bovenop de helling en langs de randen van het plateau bevindt zich een mengeling van grind, zand en löss. Daaronder bevindt zich een laag, waar het Maastrichts krijt dicht aan de oppervlakte komt. Onder langs de hellingen komt een meer bekende graslandvegetatie voor.

De wandeling

Als we de parkeerplaats voor het gemeenschapshuis verlaten gaan we direct naar rechts en nemen de Bosweg. Aan het begin van de Bosweg staat een informatiebord van de gemeente Margraten. Na ca 200 meter gaat het geasfalteerde pad over in een grindpad en we lopen door een holle weg. Na een bocht lopen we langs de voet van de Mettenberg. Links zijn enkele smalle paadjes in het talud naar boven die naar kleine ondiepe groeven leiden.

Vooraf 's zomers wordt hier door toeristen nogal eens jacht gemaakt op fossielen in de mergelwand. Het grote witte gebouw rechts is het voormalige Europahuis.

Maar onze wandeling gaat rechtdoor. Na enige tijd negeren we een zijpad naar links en na ca 75 meter komen we op een verkeersweg. Dit is de verbindingsweg tussen Cadier en Keer en Nekami groeve.

Op deze weg gaan we even naar links en nemen het eerste pad naar rechts. Links op de hoek is een bezinkbassin aangelegd voor de opvang van hemelwater dat hier van de hellingen stroomt. Wij blijven dit brede pad volgen tussen de weilanden. Ongeveer 20 meter voorbij het einde van het weiland links nemen we een smal stijgend trappenpad naar links. Op een kleine T-splitsing gaan we naar rechts en blijven dit pad voorlopig door het bos volgen. Enkele tientallen meters naar links, ligt achter de afrastering de Nekami-groeve. Helaas is van hieraf weinig te zien van deze groeve. Aan het einde van het bos daalt dit pad en via een steil dalend pad komen we weer op een verkeersweg. Dit is de verbindingsweg tussen Cadier en Keer en 't Rooth.

Zodra we op de verkeersweg komen gaan we naar rechts en lopen nu over een prachtige holle weg die in het voorjaar begroeid is met ontelbare aronskelken en annemonen. Na een bocht naar

OP DE TOEKOMST!

links, als de weg weer naar rechts draait, komen we op een kruising waar we het brede voetpad naar links nemen. We lopen nu langs de voet van de Schiepersberg. Links vooraan in de bosrand staat een oud gebouwtje met erin een oude waterpomp. Deze werd vroeger door de landbouwers gebruikt voor water te tappen voor het drenken van het vee. Na ca 100 meter verlaten we het brede voetpad een nemen een smal paadje naar links en komen bij de vroegere kalkoven "Aan de Koeberg"

In 1935 heeft de gemeenteraad van Cadier en Keer besloten hier een kalkoven te bouwen. De kalksteen tussen de mergel uit deze groeve was in het algemeen te zacht om daar kalk van te branden en men heeft deze zachte kalk verkocht aan de Staatsmijnen die deze zachte kalk hard nodig hadden voor de kunstmestbereiding. Alleen de harde brokken die bruikbaar waren werden in de kalkoven gebrand. De kalk hier verkregen, werd geblust en daarna gebruikt als metsel- en pleisterkalk en voor de kalkbemesting van de akkers. Tevens werd deze kalk gebruikt voor het witten van de huizen en de stallen.

In 1953 is een einde gekomen aan de werkzaamheden bij de kalkoven. De oven is daarna afgebroken, wat we hier zien zijn de restanten van de groeve waaruit de mergel werd ontgonnen. Het is thans een geologisch monument

Na de groeve vervolgen we onze wandeling over het smalle pad langs de afrastering en komen even verder bij de Julianagroeven. In de steile mergelwanden broeden enkele torenvalken. In de ondiepe poelen in de groeve leven zeldzame geelbuikvuurpadden. Het pad buigt naar rechts en we komen weer op het brede voetpad dat we eerder verlaten hebben. We gaan naar links, een pad naar links na ca 25 meter, negeren we en blijven dus het brede voetpad volgen. Dit wordt omzoomd door een zeer gevarieerde begroeiing.

Na enige tijd verlaten we het bos en ons pad voert ons nu tussen weilanden rechts een hellingbos links. In de helling zien we enkele fraaie dassenburchten. Bij een rustbank buigt het pad naar rechts en dit volgen we. Na ca 150 meter negeren we een afslag naar rechts, we blijven dus steeds de bosrand volgen.

Rechts van ons zien we het verkeer op de drukke weg van Maastricht naar Vaals. Wij blijven dus de bosrand volgen, rechts in een akker staat controlepaal nr.133 van de Nederlandse Gasunie. Zodra we bij een wegwijk met daarnaast een rustbank komen gaan we naar links en volgen een smal stijgend graspad tussen de weilanden. Rechts langs dit pad staan enkele fraaie knotwilgen. Zodra we het smalle pad verlaten en op een breder voetpad lopen is het de moeite waard eens achterom te kijken over het weidse landschap. Dit brede voetpad volgen we tot bij een T-splitsing een gaan naar rechts en komen spoedig op een verkeersweg. Hier gaan we naar rechts en komen bij de eerste huizen van Klein Welsden. Links voor ons zien we een groot gebouw met 4 witte silo's. Vóór dit gebouw gaan we naar links en lopen in de richting van de Van Tienhovenmolen, die we in verte zien. Doch zo ver lopen we vandaag niet, zodra we bij een kruispunt komen waar een forse lindeboom staat met daarin enkele fraaie maretakken en daaronder een wit kruis met rustbank, gaan we naar links en lopen in de richting van het gehucht 't Rooth. Het gehele gebied, waarin we nu lopen dat u hier voor, rechts, links en achter ziet, zou verloren zijn gegaan als de ENCI indertijd haar zin had gekregen om het plateau van Margraten af te graven.

Maretak of Vogellijm

De maretak of vogellijm is een gaffelvormig, altijd groene en vaak bijna ronde struik, die woekert op allerlei loofhoutgewassen, vooral op populieren, appel-, lindebomen, berken, hazelaar, peer, kers en uiterst zelden op eiken. De maretak is een halfparasiet, d.w.z. hij neemt uit de gastheerboom stoffen op en verwerkt die zelf in zijn blad. Vogels verspreiden de kiemen uit de bessen, doordat die blijven kleven aan de takken.

Uit de bessen werd en wordt (helaas!) vogellijm bereid, dat is een taaie lijm waarmee een tak wordt bestreken met het doel daarmee vogels te vangen. De witte bessen van de maretak zijn giftig.

OP DE TOEKOMST!

Na enige tijd komen we in het gehucht 't Rooth dat we in de lengte passeren.

Aan het einde van deze straat staat links een kapel. (Als u even de parkeerplaats tegenover de kapel oploopt, dan heeft u een mooi uitzicht in de groeve van 't Rooth).

Op de T-splitsing gaan we naar rechts en volgen de weg ca 250 meter tot het einde van de afrastering, en nemen dan het voetpad naar links.

De groeve 't Rooth wordt ook wel de Nekami-groeve genoemd. De kalksteen die hier ontgonnen wordt, wordt voor veel doeleinden gebruikt. De verwerking van deze mergel vindt plaats in de fabriek Ankerpoort in Borgharen.

Onder een dikke leemlaag bevindt zich hier een meer dan honderd meter dikke laag zachte kalksteen, ontstaan in de

Noordzee die tussen 70 en 65 miljoen jaar geleden in het kruittijdperk ook Limburg bedekte. In de mergel zijn resten van planten en dieren (fossielen) te vinden die toen in de zee geleefd hebben (De groeve is zaterdags opengesteld voor publiek. In de maanden april t/m oktober van 09.00 - 15.30 uur en van november t/m maart van 09.00 uur - 12.00 uur).

We blijven dit voetpad, met links de afrastering van de groeve, volgen. Als we bijna beneden zijn passeren we links een oude ondergrondse mergelgroeve 'Rothergroeve'. Deze groeve is door zwaar ijzeren hekwerk afgesloten, zodat geen ongenode gasten deze groeve betreden. Wel is er voldoende ruimte gelaten dat de vleermuizen hier ongestoord in en uit kunnen vliegen. Even verder komen we op een geasfalteerde weg, dit is weer de verbindingsweg van Cadier en Keer naar de Nekami-groeve. Links is de ingang van de groeve. Rechts in het talud bevindt zich de ruïnes van een oude kalkovens.

In de jaren dertig werden hier een tweetal kalkovens gebouwd. Jammer genoeg zijn er momenteel nog de ruïnes van over. Er wordt echter hard aan gewerkt om de ovens te restaureren als een monument voor de vele kalkovens die Limburg vroeger kende. De laatste kalkoven ging dicht in 1963.

Op de verkeersweg gaan we naar rechts en na ongeveer 150 meter komen we bij een bezinkbassin. Direct voorbij het bassin gaan we naar links en nemen het voetpad. Dit voetpad hebben we reeds aan het begin van de wandeling gelopen.

Ongeveer 100 meter voorbij het punt waar we eerder naar links het hellingbos via een trappenpad hebben betreden, gaan we rechts en nemen een smal voetpad tussen twee akkers. Aan het einde van dit voetpad gaan we via een trappenpad naar boven en komen uit op een dwarsweg. Dit is het voormalige tracé van de tramweg van Maastricht naar Vaals. Op het brede pad gaan we naar rechts en volgen het tracé richting Maastricht. Op het einde van dit pad voegt zich van rechts een weg bij ons en we lopen rechtdoor. Zodra we op een kruispunt (St. Antoniusbank) komen gaan we naar rechts en blijven deze straat volgen. In de St. Antoniusbank passeren we een oude waterput, helaas is deze dikwijls geheel beplakt met affiches, een pad naar links naar huisnummer 11 negeren we en even verder gaat de St. Antoniusbank over in de Laurentiusstraat. Zowel in de St. Antoniusbank als in de Laurentiusstraat staan enkele fraaie monumentale boerderijen.

Even verder komen we bij de kerk van Bemelen. Hier lopen we de trappen op naar de hoofdingang en zodra we boven zijn nemen we het pad links langs de kerk en komen zo weer bij ons uitgangspunt terug.